

ANNAN PIIRIN KUUKAUDEN KOLUMNI

HELMIKUU 2008

Minulla on poika. 3 vuotta, täynnä voimaa ja elämänhalua. Elämäni pyörii aika tavalla proosallisten asioiden parissa, kuten parittomien sukkiin ja makaronilaatikon. Tästä muodostavat voimaannuttavan poikkeuksen ne lauantapäivät, kun saan istua lähes parinkymmenen naisen kanssa pöydän ääreen ja varata muutaman tunnin keskustelulle. Aivan, ihan vain puhumiselle ja kuuntelemiselle, ajattelulle ja politikoimiselle. Mitä ylellisyyttä!

Tämän mahdollistaa se, että minut valittiin viime vuonna Vasemmistonaisten toimikuntaan Valtikkaan yhdeksi paristakymmenestä jäsenestä. Meitä on monen ikäisiä ja näköisiä, eri puolilta Suomea, eri ammattialojen edustajia. Kokoustamme kerran kuussa edellä mainitun kaavan mukaisesti. Viime kerralla puhenaesimme Minna Sirnö otti esiin tapauksen, joka oli saanut hänet laatimaan kannanoton. Minna oli sattunut epäonnekseen kävelemään avautuvan autonoven eteen, ja täten saanut mahtavan mustan silmän. Juuri sellaisen, jonka suomalainen nainen saa yleensä kaaduttuaan portaissa tai kohdatessaan kaapinoven kotioiloissa. Kuukauden tuo sinelmä oli koristanut silmäpieltä, vaihtaen välillä väriä, mutta ainoastaan yksi ihminen oli udellut, mistä tuo mustelma oli tullut. Jos ruhje olisi ollut käsivarressa tai vaikka sääressä, olisiko useampi kysynyt, tuliko kaaduttua vaikka pyörällä?

Tämä tarina kuvaa sitä, kuinka perheväkivalta vieläkin vain on todella arka aihe, joka yleensä mielletään yksityisasiaksi. Joka vuosi Suomessa joutuu noin 90 000 naista perheväkivallan kohteeksi. Nainen, joka ilmoittaa perheväkivallasta poliisille, on jo saanut keskimäärin 50 kertaa nyrkistä.

Olen itsekin joutunut seuraamaan näitä tilanteita valitettavan usein sekä työssäni luokanopettajana että lähipiirissäni, ja joutunut toteamaan, että koskaan ei voi olla varma siitä, mitä kotioven takana tapahtuu. On fiksuja, koulutettuja, omanarvontuntoisia naisia, jotka sietävät väkivaltaista miestänsä. Samanlaisia miehiä, jotka lyövät. Niitä, joista ”ei koskaan uskoisi”.

Lähteminen ei ole helppoa. Hävettää; kuinka ihmeessä minä annan itselleni tällaista tehdä? Avioliitto on voinut kestää kymmeniä vuosia, ja aina vain nainen uskoo, kun mies lupaa, uudestaan ja uudestaan. Väkivalta alkaa tuntua jo tavalliselta, siihen turtuu. Ja kun oikeasti tulee se piste, että enää ei kestä, mitä tehdä?

Silloin tarvitaan tukiverkkoja, jotta henkisten esteiden lisäksi ei olisi liikaa niitä konkreettisia ongelmia lähden esteenä. Turvapaikkoja väkivallan uhreille on liian vähän. Kaikissa kunnissa ei ole saatavilla asiantuntevia tukiryhmiä tai keskusteluapua. Kaikkein tärkeintä olisi tietenkin ehkäisevä toiminta, pari- ja lähisuhdeväkivallan tunnistaminen, ja tässä kunnat ovat avainasemassa – koulut, neuvolat, terveydenhoitajat. Väkivallasta koituu monenlaisia haittoja paitsi tietenkin yksilöille ja perheille, myös taloudellisia kustannuksia yhteiskunnalle. Kuntien tulisikin paremmin sitoutua naiseen kohdistuvan väkivallan torjuntaan.

Perheväkivalta ei ole yksityisasia. Se on ihmisoikeuskysymys.

Mervi Lappalainen
Annan Piiri ry:n varapuheenjohtaja
Vasemmistonaisten Valtikan jäsen